

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

RIFA Y SUBASTA.

II.

Vengué es dia d' es Sant, Patró d' es pòble: sa funció religiosa des dematí fonch de lo més solemne que s' havia vist may en aquella Iglesia: parexia que l' òrga s' esgargamellava y es fèya tròssos, y sas campanas repicavan com à desesperadas: sa capella nòva resplandia com una alaca d' òr qu' acaban de comprar per una novia, y es ciris hey estavan tan espèssos com sas espigas de blat à una marjadeta qu' es réga. Es poll, sa murta y sas flòrs anavan en rauja. Sas corregudas foren tant bònas y cridaren tant s' atenció que cinch ò sis anys després encara es parlava d' ellas: guañá sa jòya es cavall d' En Geròni, un des pretendents de na Magdalena de Binifarrell.

Més tart sa plassa es vèya plena de tauletas de venedós de cocas y ensaymadas, de dàtils y vellanas, de caramèllos y altras golosinas, y rodetjada no molt lluny de bistias enselladas y carros envellats qu' havian duyt gent de sas posessions y de fòra vila. En mitx d' ella hey havia un gran espay, quadrat ò redonench, fèt amb sos banchs de l' Iglesia, ahont sèyan sas fadrinas totes enllestidas, y derrera sas mares y tias que las se miravan embabayadas, examinant unas y altras amb uys d' enveja es vestits nòus y alacas qu' aquell dia trèyan sas séuas amigas y conegudas.

Ballavan ja sas *materxas* de que sempre dispòn el señor Batle, tradicional homenatge à s' autoritat, y mentras tant es saig, sensa qu' el xordás ni fés mal d' oreya es rendu discordant d' uns quants jòchs de xeremias, encantava sa primera de sa plassa. A n' es principi eran molts es qui hey dèyan, y s' enfilavan com à carabasseras; però prest trobàren que sa retxa es fèya massa amunt y en desescaren tres ò quatre. Jamay s' havia vist en aquella vila que sa dita passás d' una dobla de vint, ò à lo més de trenta lliuras y es trobavan ja à sas trenta sis: fins à sas quaranta arribá un

altre, y en quedaren dos, un qui pujava de lliura en lliura y s' altra de pesseta en pesseta. Tot es concurs estava admirat d' aquella pretensió tan fòrta, y s' interessava vivament per aquell picapunt en que parexia qu' es dos guerrés havian determinat fondrerhí es séu patrimòni.

Es saig cridá:

—¡Xexanta tres lliuras y duas pesetas!

Després:

—¡Xexanta tres lliuras y tres pesetas!

Hey hagué un ratet de silenci y es saig doná un crit victoriós:

—¡Setanta lliuras!

Ningú respongué; però n' hi hagué qu' observaren qu' En Geròni cap baix s' en aná à prende es séu cavall, li saltá demunt, girá cap en cóua y sensa di adió à ningú desaparagué com una fantasma. Durant aquella fésta ja no'l véren més per sa plassa.

No succehí axí à n' es de sas quaranta lliuras què parexia fé gala de sa séua derròta y venjarsé de sa séua humillació. Tota sa nit estigué per es ball, entrant y sortint, riguent y folgant amb sos séus amigs, mirant sas atlòtas, donantlós caramèllos, fentles ballá y convidantlas à pendre aygo-gelada com si hagués fèt es propòsit de consumí aquella nit sas quaranta lliuras, y tot axò sensa dirigi may una uyadeta ni un motet à na Magdalena.

Aquesta no es movia de ca una tia séua situada à un cap de la vila, aguantant es resultat de sas séuas pretensions amb més impaciència que sa des marines d' un barco que s' ha de fé à la vela, y no vèuen comparexe es capitá. Esperava el sant adveniment com si estigués en es Llims, y no parava un instant: anava d' un cuarto à s' altre sensa tenirhí cap feyna, trèya es cap à sa finestra, y s' en tornava devant es miray per contemplarsé un' estona y passarsé sa mà per demunt sa clenxa. Aquell dia ets séus uys ò es séu miray l' enganavan, perque de bona fé se fèya s' il-lusió de qu' era més guapa que na Tonineta. Heu crèya tant de bònveras que no hauria tengut escrúpol de juraró. Y es qu' ana-

va vestida com una princesa y alacada com un reliquiari. Duya un reboşillo de punt, un gipó de cotó y seda amb botons de pedras de Vich, y faldejas de *tissú* coló de cèl. Axuí senti remó de xeremias y es séu còr li doná un gran bateg y sas galdas li tornaren vermeyas com à roellas. Esperimentava es séu esperit en aquell moment una impresió parescuda à sa qu' hauria rebut es séu còs beguentsé una copa gran de vi ranci molt generós. Sa felicitat la enlluenava. Com una reyna asseguda en es séu tròno rebé En Jaume des Niarons, que seguit d' un acompanyament d' obrés y amigs y xeremias y cañas verdas fèya una espècie d' entrada triunfal, com sa d' un general romá qu' hagués fèt enretirar es *bárbaros* à sas fronteras. Es *bárbaros* d' aquell dia eran En Geròni y s' altre de sas quaranta lliuras.

De lo que va succehí aquell vespre no hey ha necessitat de parlarné, perque bé heu comprenen tots es qui ténen algun conexement de sas costums populars de sas vilas de Mallorca. A na Magdalena la acompanyaren à sa plassa, y després d' havé ballat la tornaren triunfant y gloriosa à ca sa tia. Allá es confits y sas dolsetas, es rollets y sas ensaymadas, s' aygo-gelada y sas botellas demostràren que à n' En Jaume no li venia à un duro y qu' en matèria de *rumbo* ningú li muyava es nàs de saliva. Na Magdalena se mudá es vestit, torná à n' es ball y à la gran hora de sa nit l' acompanyàren à Binifarrell entre festés y atxas de vent encèsas. Havia sortit amb la séua; però prest conegué que aquella era una victòria de sa vanidat y no de s' amor, y qu' ets séus fruyts no eran tan dolsos com ella suposava ántes de tastarlós.

En Jaume, qui es primés dias no cabia en pell de gojós y satisfet, à poch à poch aná desinflantsé com unas xeremias quant acaban de tocarlas. A n' es séu còr n' hi havia prè com à una òlla que bull y la llevan des foch: anava à Binifarrell més espèssas vegadas, y hey entrava com si ja tengué dins sa butxaca es diploma de jendre de la casa. Allá ningun des dos guerrés li fèya om-

bra, y axò servia més per refredá que per encalentí sa séua passió. L' amo'n Jòrdi ni li feya cêyas, ni bavava d'alegria en veurel, y de na Magdalena en podriam dí dos-doblés de lo mateix. Però, encara que rancaséga, sas còsas s'encaminavan de tal manera qu'à n'es jornalés y missages ja els aparexia senti oló d'arròs de nòssas.

Sa tia Coloma, jermana de sa mare de na Magdalena, estimava tant sa naboda com si fós una fiya, y de tant que l'estimava no poria consentí en que s'hagués de casá amb En Jaume, porque deya qu'es Niarons era una possessió mal alegre, lluný de remeys, un poch mal sana, y que sé jò quantas còsas més. Sa veritat es que li tirava En Geròni, l'havia protegit sempre, y en tengué un sentiment de mòrt quant va veure que no era éll es qui havia posat més amunt sa dita. Però aquell dia sabé fè es dissimulo, representá es papé que li corresponia y no doná rês a conexe.

Un dematí s'en pujá a Binifarrell y trobá na Magdalena un poch de mal humó, porque sa cosidora li havia esgarrat un jipó nou, li havian duyt de Ciutat un flòch coló de cèl y ella l' volia coló de canari, y es vespre anterior, per si's tort ò si's metlera, las havia tengudas un poquet amb En Jaume. Després de conversá un'estona de còsas caseras, sa tia Coloma li va dí:

—¿Qué vòls que't diga, fieta méua? Tròb que t'has aprimada.

—Si axò es vè, jò no'u he conegut encara.

—Estás un poquet descolorida.

—Son es vòstros uys qui vos ho fan veure.

—Densá qu'estás tota fidèus amb En Jaume....

—Si jò no estig tota fidèus. L'estimo lo que'm basta per casarmè amb éll, y lo que no'm farà nòsa per casarmè amb un altre.

—Ydò, ¿no téns En Geròni?

—El tenia. ¿Creureu que diumenge sortint de missa em passá p'es costat y no'm va escometre, ni'm saludá, ni tant sòls em mirá de cóua d'uy. Anava més sèrio qu'el Pare Bestart.

—Axò vòl dí que t'estimava molt y qu'encarara t'estima. Si sabesses quin sentiment en va tení de sa mala pasada que li féras. No so poria pahi. Jò l'he compaitit molt.

—Cap mala passada. Jò li havia parlat ben clá. Vuy ballá sa primera de sa plassa, y em casaré amb so qui la'm farà ballá.

—Bòn rebots y a l'ayre. ¿Y tanta ballera tenias?

—L'añy passat la ballá sa de Son Còvos y jò no som manco qu'ella. En Geròni se retirá....

—Per prudència, per no essé cabesut, per no doná que xerrá a la gent. Volgueras que't posassen a s'encant, y ja estás venuda.

—¿Y perqu' he d'está venuda? ¿Quin defecte trobau a n'En Jaume per dúrló tant de bròca?

—Un y gròs que no l'hey pug perdoná.

—¿Còm es ara?

—Es de fóra vila.

—¿Y qu' hey fa axò?

—¿Qu' hey fa dius? ¡Bòn rebota ferre-ra! Que'n essé casada t'en haurás d'aná allá a las masmorras y estarás tota sola, y si un dia téns questions amb Eu Jaume no tendrás ningú que't venga ajúda.

—No tendrem questions si Déu ho vòl.

—¿Y qui pòt dí d'aquest' aygo no beuré? Y ademés. Ara tú y jò mos veym dos ò tres pichs cada setmana y llavònses per veuremos un dia a l'añy ò tú ò jò haurem de fè duas horas de camí.

—¿Y qu' hey farem? Ja téng compromesa sa méua paraula.

—Sa paraula no es una escritura pública fèta per má de Notari. Quants n'hi ha que la tornan arrera. Cadascú cerca es pá que més l'assacia. Encara no heu donat es nòms, y es precís mirarhó bé abans, perqu' una vegada fèt es val Déu ja no té remey.

—Fieta, axò no pòt essé.

—Ja tengueras un dimòntre de pensament amb axò de posá sa téua má a pública subasta.

—¿Y si hagués fèt lo que va dí na Tonineta de Sa Bardissa que volia fè de sa séua?...

—¿Y qu' era?

—Posarla a rifa entre ets séus enamorats.

—Si tú heu haguessas fèt, per ventura sa sòrt hauria afavorit En Geròni.

—Y per ventura hauria afavorit En Jaume.—

Y axí continuaren fins qu'entrá l'amo En Jòrdi, sentí tocá es mitj dia, y llevantsè es capell comensá a resá sas tres Ave-Marias.

ENRICH ROCH.

(Acabará.)

EL CORPUS DE SANT MIQUÈL.

1661.

RONDAYA HISTÒRICA.

II.

Mortal ha estat sa feridá;
Aquell tir ha estat funest.
Dins sa sanch es Marquès néda:
Corren es companhs inquietis;
Donan es veynats auxili;
Acudexen es parents;
S'Extremunció es arribada;
Vénen metges y barbés;

Però es curta s'agonia,
Qu'entré sospirs y jaméchs
Es pòbre Marquès Dameto
Pròp de tres hòres després,
D'ets séus amichs dins es brassos
Entrega s'ánima a Déu.
Y méntres es truy y es susto
Ténen distreta sa gent
¿Es Miquèl per ahont para?
¿Está amagat? ¿ahont es éll?
Ja no está de centinèl-la:
Tal vòlta un cástich pressent,
Encara que bõna escusa
Amb sa consigna tengué,
Es fuyt amb so cò tot nègre
De pó y de remordiment.
Tal vegada es rigó plòra
D'es sèu ofici, qu'ha fèt
Un miserable homicida
D'un qu'es soldat obediènt.
¡Ay, desventurat si el tróban!
¡Ay, qui amagarlo pogué!
Uns des Marquès acompanyan
Resant y plorant a un temps
Es còs mòrt a Sant Domingo,
Ahont sa tomba d'ets séus
A etèrn repòs el convida;
Y altres en fúria desfets
Es pòbre Miquèl cercan
Per plasses y per carrés;
Y tots juran que venjansa
S'han de prendre gran y prest,
Perque aquella mòrt d'un nòble
Tota sa noblesa fèr.

El s'endemá, la Justicia
Va trobá dins es Convent
De la Mercè es pòbre *reo*
Qu'á prendre sagrat vengué.
Y carregat de cadenes
Còm si fós un delinquent
El fé tancá dins sa torre
De Sant Miquèl (que també
Feya de presó en cèrts casos)
Fins qu'el Senó Cancillé,
Si la Iglèsia li valia,
Fallat y resòlt hagués.
Y méntres engalanavan
Es Tèmple amb richs ornaments,
Y omplian es presbitèri
De ciris y de ramells,
Y ets escolans afanosos
Corrian d'estrém a estrém
Penjant domassos, cortines,
Salomons y llantonés,
Y apareyant ses lledanies
De mil colós diferents,
Y es penons, y es tabernáculos,
Y es Sants, y tot lo demés
Que l'endemá més lluhida
Sa processó pugués fè,
Allá, fermat a una anella
Dalt es campaná, duguent
A n'es puñs dures manilles
Y grillons a n'es turmells,
Es Miquèl en silenci
Vení sa nit trista vé,
Si apénat per sa desgracia
De sa mòrt qu'havia fèt,
Tranquil y confiat al ménos
Perque se vèya innocent.

ALIQUID.

(Acabará.)

BONA SENTENCIA.

No sé cert à ne quin Jutjat de Palma va essè; però es es cás que succehí lo siguent:

Sa Guardia-civil havia agafat un lladre y asesino, un homo de lo més dolent qu'hey puga havè; y quant es Tribunal es trobava reunit per ferli sa sentència, à pesà de qu'es Fiscal, segons diuen, era de lo més llest, y que tots es qui formavan es Tribunal no n'hi havia cap que tengués toix; còm era tant es mal qu'aquell homo tenia fèt, no porian pensà entre tots quina casta de càstich li donarian que signés en proporció als crimens que tenia comèsos, y en mitx d'aquests duptes digué un des públich, (pens si era un sabateró):

—Jò cridaria es primé pagès que passas p'es carré y ell que l'sentenciás, per ventura entre tots vostès no s'imaginarán un càstich tant fort.

—Aprobado, (respongué tot es Tribunal en masa.)

Donàren ses órdres oportunes y pasat un moment ja estava allà un pagès de Artá, à qui es Jutge li digué:

—Germá, ¿veys aquest homo que sèu aquí fermat de mans y de pèus? pues es aquell lladre y asesino, aquell homo tan dolent que fèya tant de mal à Mallorca; y per lo molt de mal que té fèt, ara li tenim que ferli sa sentència, y mos trobam embarasats per donarli es càstich que sia proporcionat p'es crimens que té comèsos; y vos hem cridat perque vos li fassèu sa sentència, y lo que vos diren allò se farà, perqu'apesà de que no faltan males llengos que diuen de que nòltros es missès som el reverent Dimòni, pues apesà d'axò, no mos trobam amb ánimos de pensà es càstich que'n justicia es mereix.

Es pagès sentint aquestes paraules des Jutge es posà un poch pensatiu, (ja es de rahó), y passat un petit moment, digué:

—Señores; ¿es cert y segú de que se farà lo que jò diré?

—Cert, (respongué es Jutge.)

—Bòno ydd, ¿aquest bergant qu'es fadrí ò casat?

—Fadrí, (li responguéran.)

—Pues essent axí, (digué es pagès), jò amb tot es méu cò el sentencihi à que'l casin amb una dòna que ténga tres còses: molta llengo, pare y mare joves, y moltes germanes y parents.

Es Tribunal s'axecà tot estupefacto, y cridant, digué:

—Germá! ¿que deys? ¿Es casarsè li donau per càstich, à un homo tant criminal?

Es pagès també s'axecà, y amb un tò molt solemne, digué:

—Señores: dexaulo fé, dexaulo qu'es casi, que si té sòrt de trobà una dòna

còm sa méua, unes cuñades còm ses méues y una sògra còm sa que ténch, ¡remil carretades!!!.... 'Xaulo fé, que ja té billet.

Que te pareix lectó, ¿que tal seria sa dòna des pagès y sa séua parentèl-la?

No sabem si també era Artanenca.

UN RONDAYÉ.

LO QUE CERCAN MOLTES.

—¿Què cerea aquella criada
Cada dia p'es pasetx?

Allà sempre la me vetx
Amb una gran botonada;
Un devental de macada
Y es gipó ben escotat.

—Jò t'ho diré: Enamorat.

—Aquella que tot lo dia
Té un gran rosari amb sa mí
Es segú deu demaná
A Sant Jusep ó à Maria,
Que quant ella mòrta sia
La s'en duga à son costat.

—T'enganas; Enamorat.

—¿Què cerea na Lluïseta
Amb sa cara tan pintada
Y sa sabata ajustada
Que le fa tan hermoseta,
Y amb aquella violeta
Que dú sempre à n'es costat?

—¿Qu'ha de cerea? Enamorat.

—Na Bèt tot lo dia está
Aseguda à n'es balcó,
Amb ses mans té es mocadó
Y may se sòl amecá;
¡Jò no sé que den cerca!
¡Sempre mira à ca's veynat!

—Jò t'ho diré: Enamorat.

—Na Tonina té recades
Guants, sombrilla y deu vestits,
Guyetes per dú à n'es pits
Y sèt camies brodades
¡Sabeu que moltes vegades
Diu: «Jò'n faria un barat
Amb un bon Enamorat.»

—Que los importa si es
Guapo, ò lletx, ò pòbre ò rich
Si dú ò no dú karrieh,
Si es ciutadá, si es pagès,
Si es un Compte ò es un Marquès
O si es un pòbre llegat,
Méntres sia Enamorat.

UN QUE'N SAP LA PRIMA.

XEREMIADES.

Hem rebut es número 33 de *La Ilustración* que surt à Barcelona baix sa direcció de Don Lluís Tasso, y p'es seus bònscrits y magnífichs gravats no

desmereix en rès d'ets altres números.

A tan útil setmanari s'hi suscriu per sis pesetes s'any à Barcelona, Arch del Teatro, números 21 y 23.

***

¿No seria bò qu'un vapor d'es molts que tenim à Mallorca, aprofitás es bòn tèmps y es llarchs dies des Joriòl y s'Agost per fé viatges de recreo à Barcelona passant de dia? Creym que sortint à les sis des dematí podria arribà à les sèt allà y un no tendria què jèure en mar lo qual seria molt còmodo p'es passatges.

Convendria pensarhi y donà aquest gust à moltes señores que n'estirian contentes, sense contà lo qu'axò facilitaria es qu'es catalans mos venguessen à veure.

Axò es còsa de pensarhi una mica.

***

Tres processons hem tengut no més enguañy. Sa del *Còrpus* que va essè molt lluhida y llarga. Sa de Sant Miquèl es dilluns passat que va essè tan llarga y lluhida còm ets altres anys y amb sa matexa concurrència de sempre; y sa des derré dijòus vulgo de sa *Moixeta* que ningú sòl veure per lo senzilla qu'és.

Déu fassa que l'any qui vé em poguem veure més, ja que tants d'elements hey ha dins Ciutat per fernè de bònsc. Tot seria que ses Confraries del Sagrament de ses demés parròquies hey prenguessen una mica més d'interés y ets Ecònomos y Rectós los anàssen per ses séues.

***

Ja qu'à Ciutat ténen peresa de fé processons, per fòra pòrta tots es llogarets de Ciutat ne fan y de molt bònsc còm hem pogut veurerho enguañy. Qu'aquest bòn exemple se generalís p'ets altres caserios.

EPIGRAMAS.

A una cèrta capital
Morí un metge famós,
Y es fossé tot generós
Volgué pagá es funeral.
—¿Devia essè ben amich
Que tú fasses lo que fás?
(Li deyan.)—No es axò es cás.
Es que matant m'ha fèt rich.

XARÓGAS.

—Sa dieta cura tot mal
(A un mèstre li varen dí.)
—Jò assegur que si es axí
A mí m'han fèt, immortal.

UN QUE'N SAB LA PRIMA.

COVERBOS.

Ses significances d' En Felet.—A una casa de la pagesia s' havian reunit set ó vuyt jovensanes amb so cap plè de grins y dos ó tres estornells....

Es cás era que ja tenian s' òli y sa farina per fé una buñolada, y tach, s' hi entréga un cap esflorat que no merexia ses simpaties de cap d' elles.

—¡Ara si que mos ho desbarata aquest estrúmbol!, (digué una d' elles, fènt xep-à-xep.)

—Digauli que s' en vaja, (deya s' altra.)

—Digaley tú.

—Jò no ley dich. Llavò mos faria glòses.

—Si éll hey ha d' essè, jò no fas buñols, (responia un' altra.)

—Ni jò tampòch.

—Ni jò tampòch.

—Digau à n' En Felet que ley diga amb significances, que s' en vaja, (interrompé un' altra.)

—¿Que teniu, atlòtes, (digué En Felet, quant senti que l' anomenavan.)

—No volem En Xisquitos à sa véga. ¿L' hi vòls dí que s' en vaja?

—¿Perque nó? Esperauvós....

—Però, mira Felet, no s' ha d' agravià.

—No tengues pò. Jò ley diré en significances, que s' en vaja.

—Ydò, si, digaley. Mira, no l' agravies, que no sàpia lo que volem fé.

—No tengues pò.

Y En Felet ja s' encara amb En Xisquitos y li etziba aquesta:

—Mira, Xisquitos, et fás à sèbre qu' aquí fas nòsa. Aquestes atlòtes han de fé buñols y ja' u ténen tot apareyat. No t' hi vòlen perque ets xarradó y m' han encarregat et digués que t' en vajes y no tornis.

***

¿Quina es sa missió de sa dòna à n' aquest mon?

Aquesta disputa tenian s' altra dia quatre fadrins veyardos dins una casa.

—Sa dòna, (deya un), Déu la fé perque donás fiys à sa Patria.

—Sa dòna, (deya s' altra), va essè fèta perque formás ses delicies de sa societat.

—Sa dòna, (digué un tercè), no té més missió que de cuyná, rentá, cosí, etc., etc.

—Encara no heu endevinat ninguns, (respongué un véy que sèya à un recó.)

—Ydò, ¿per qu' es fèta, Sent Tiá?

—Sa dòna es fèta per casarsè.

El Sent Tiá tenia rahó de sebrerhó: era casat sis vegades y es trobava viudo.

***

Contan d' un músich violinista, molt bòn subjècte, que sempre s' en tornava

à ca-séua sense cobrá es trabay, quant el cercavan per fé músiques, perqu' es séus companeros en tractá de fé parts movian saragata, apòsta, perque s' en anás.

Un dia sa dòna s' enfadà amb éll perque no cobrava, y li digué:

—Miquèl, axò no vá. Anit no vengues que no t' paguin.

—María, faré lo possible, no s' perdrá per mí.

Aquell vespre cabalment ses vèrbes varan essè veres. Quant tractáren de fé parts heu fèran à tochs, y no quedá cap instrument sensè més qu' es violi d' En Miquèl qui s' escapá axí còm milló pogué, y, cameles amigues.

—¿Qu' has cobrat? (preguntá na María quant el va veure més blanch que sa cera.)

—¿Cobrat? (digué, En Miquèl.) ¡Fé gracies à Déu qu' he vengut viu! Ja pensava no veuret més, Marieta.

***

El Bisbe Nadal era sollicherich y quant vengué de Bisbe un amich séu d' infancia que fèya de moliné hey volgué aná à veurel à n' el Palau. Demaná per éll y quant el vé, digué:

—¡Ola! ¿Còm te vá, Bernat? ¿K' estás bò?

—Jò no som tan baix perque m' hajes de tractá de tú, (contestá.)

—Perdon, Seño Santíssim Sagrament, (respongué es pagès, ajonoyantsè.)

—Ni tan alt, ni tan baix, (contestá el Bisbe fèntlo axecá, y riguent es témps que l' abressava.)

***

Un missè defensava à un pòbre errat de contes, acusat d' havè seduhit una jove qu' havia fuyt amb éll de ca-séua; y per prová s' ignocència d' aquell malanat, terminá sa defensá d' aquest mòdo:

«No sé més que tres mèdis de sedució: sa bellesa, es talent y es doblés. ¡Sa bellesa!.... mirau aquest desdixat qu' assembla un porch-singlá. ¡Es talent!.... ¡Quin ha de tení un homo que s' enamora y futx amb una dòna! No hey cap majó estupides. ¡Es doblés!.... Jò el defèns de llimosna.»

Es Tribunal absolgué s' acusat.

***

Un seño casi sempre en s' estiu anava, per dins ca-séua, amb calsons blanchs y sa camia defòra, y còm habitava à uns estudis y tenia ses persianes ubèrtes tothom el vèya. Un dia passá per allá un atlotet, molt atxarovit, que venia billets, y quant el vé comensá à cridá:

—¡Ala qui pòsa! treys es piñons, treureu per ròba per uns calsons.

Éll que m' direu, aquell seño s' empagahí, tancá ses persianes, y ara, per caló que ténga, s' estima més dú calsons demunt que devall.

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Déu t' alliber de picada de corp il serpent.*

SEMBLANSES.—1. *En que té bañes.*
2. *En que té capell.*
3. *En que té rëya.*
4. *En que té béch.*

QUADRAT....—*Inca-Nort-Cree-Ateo.*

PREGUNTES....—1. *Un cá.*
2. *Quant se crema.*
3. *Un sort.*

FUGA.....—*El Corpus sempre cau en dijòus.*

ENDEVINAYA.—*De majós qu' éll.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un qui dimecres fa festa.*
Sis:—*Una Atlòta casadora, Una Viuda sense infants y ¡Pòbre Angelet!*
Cinch:—*En Juan Palós y Metirrotxini.*
Y una no més:—*Un qui no es pòt casa.*

GEROGLIFICH.

PPKPP ARI DBAD:

UN AMICH MÉU.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una Iglesia à un hòmo?
2. ¿Y un Sant-Cristo à un campaná?
3. ¿Y un bòn farré à una viña?
4. ¿Y ses presons à n' es vapors?

QUIDAM IGNARUS.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una flòr que despedeix bona oló; sa 2.ª, es llinatge d' un gran músich composít catala; sa 3.ª, lo que jò sovint sovint fatx sens' essè fusté; sa 4.ª, un llinatge mallorquí; sa 5.ª, dos números romans, y sa 6.ª, una lletra.

J. SEUGITRA.

PREGUNTES.

1. ¿Quines condicions ha de tení una figa per essè bona?
2. ¿Per quines cinchentes el Dimòni está à l' Infèrn?
3. ¿Qu' es lo qu' entra ahontsevuya encara que estiga tancat?

COLL BEDOCAT.

FUGA DE CONSONANTS.

A. E. E. E. O. E. E. E. UE E A. E.

METIRROTXINI.

ENDEVINAYA.

De lo que 'n passes fratura,
En ténch y no t' en daré,
De s' abre que quant naix té
Sa séua fruyta madura.

UN AMICH MÉU.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.).

25 JUÑY DE 1881

Estampa d' En Pere J. Gelabert.